

HEKTOCEPHALUS

Hectocephalus

Po dvajsetih letih izhajanja smo dočakali stoto številko glasila Društva za opazovanje in proučevanje ptic Slovenije, stoto številko Acrocephalusa. Dogodek je gotovo dovolj svečan, da ga proslavimo s kozarčkom rujnega in nazdravimo vsem, ki so kakor koli pripomogli k temu spoštljivemu jubileju. Kaka stoletnica to res ni, pa vendar. Odprimo steklenice, naj vino teče v potokih!

Z največjim kozarcem, morda kar s celim štefanom, lahko nazdravimo dolgoletnemu uredniku Acrocephalusa, Iztoku Geistru, ki je reviji kar dvajset let neutrudno razdal svojo dušo in srce. Ne samo, da ji je ta zagnanost omogočila tako dolgo življenje, dajala ji je tudi potrebno energijo za razvoj. Od prvih rjavih in za vžigalico debelih števil, natisnjenih na grobem, časopisnem papirju, ki so se prodajale za 100 takratnih dinarjev, prek izvodov z barvno naslovnico, do povsem v barvah natisnjenih zvezkov, če ne omenjam tudi številnih vsebinskih preskokov. Urednikovi tankočutnosti gre tudi zasluga, da revija kljub razvoju ni izgubila svoje razpoznavnosti. Skozi vsa leta je ostala glasilo Društva za opazovanje in proučevanje ptic Slovenije. Živeli!

Nazdraviti moramo tudi ... samo trenutek, da si natočim ... pa saj ne vem, kako naj jih imenujem: včasih so bili tehnični uredniki, včasih pomočniki urednika. V nekem obdobju so bili vsi urednikovi pomočniki združeni pod imenom uredniški odbor, pogosto so se tudi menjavali, vsi pa so bili člani društva. Delo so opravljali v svojem prostem času, ko smo drugi hodili po terenu in opazovali ptice. Da koga pomotoma ne izpustim, zaslužnih sploh ne bom imenoval, sicer pa so kot urednikova desna in leva roka jubilarantu dali neizbrisljiv pečat. Živeli!

Brez sramu lahko dvignemo kozarec tudi ... aha, se že polni ... še trenutek ... v pozdrav vsem članom uredniškega sveta, ki so nadzorovali utrip urednikovega srca, reviji pa nesebično posojali svoje znanje. Pregledovali so prispevke, še preden so prišli do tiskarne, in (avtorjem) odstirali tančico, ki loči dober in zanimiv prispevek od slabega in dolgočasnega. Živeli! ... Hm, moj kozarec je že spet prazen, točajka, do vrha prosim ... Hvala! Mislim, da je prav, da se spomnimo tudi tistih ... kaj v teh krajih ptice vedno letajo v parih? ... ki so reviji dali meso, hočem reči telo ... torej vsem tistim, ki so pošiljali prispevke o svojih terenskih opazovanjih in spoznanjih. Živeli! ... In končno, nazdravimo s prav vsakim od članov društva. S svojo zvestobo so ekipi, ki je pripravljala revijo, dajali vedeti, da jo še potrebujejo, da so z njo zadovoljni, kar je vsem dajalo potrebnega poleta za delo. Tudi brez njih ga danes ne bi pili, vam povem ... Madonca, za proslavo, kakršno si revija zasluži, bi morali popiti cel hektoliter vina, meni se pa že zdaj ... tako zelo vrti v glavi – bolje, da končam ... Ob koncu pa dvignimo čaše še vsi skupaj in si zaželimo še nadaljnjih sto števil Hektocephalusa, pardon, Acrocephalusa; novemu dirigentu (opomba treznega: novemu uredniku in njegovi ekipi) pa lahek korak na pohodu do 200. številke.

DAVORIN TOME

(Ne, ne, saj me ni treba držati ... lahko stojim sam!)